

Hồi 22

Nuốt Thuyền Sóng Dữ Nổi Cuồng Nộ Núi Nổ Dung Nham Thiêu Đảo Xà

ân Linh Tử thầm nhủ: “Té ra Mạnh Thần Thông có thù với Kim Thế Di!” tình thế trước mắt thay đổi, cả bốn tên ma đầu vẫn còn phân vân chưa quyết định, chỉ nghe Mạnh Thần Thông lại nói: “Vân Linh Tử, sao các người lại đi cùng với Kim Thế Di? Các người vẫn chưa biết y là kẻ địch hay sao? Kẻ giết Tàng Linh thượng nhân chính là y!” Vân Linh Tử trợn mắt, ánh mắt lảo liên bất định, xem ra trong tình hình này hình như y không muốn gây khó dễ cho Kim Thế Di. Kim Thế Di vẫn bình thản, chợt nói: “Mạnh lão tặc, người nói không sai, chỉ e hôm nay người chạy không thoát”. Chỉ nghe trong rừng vang lên tiếng xào xạc, bốn con rắn lớn dắt theo mười mấy con rắn dài trườn ra như tên bắn, bọn ma đầu đều run sợ, nhưng Kim Thế Di lại thắc mắc, chàng đã phát tín hiệu, rắn lớn đã xuất hiện, nhưng sao chỉ có hơn mười con, còn những con rắn khác sao lại không nghe hiệu lệnh của chàng? May mà mười mấy con này là loại hung dữ nhất, Kim Thế Di hơi yên lòng, nghĩ bụng dù Mạnh Thần Thông võ công trù đời nhưng nếu bị bảy rắn vây công thì ít nhất cũng lưỡng bại câu thương.

Nào ngờ Mạnh Thần Thông thì buông giọng cười lớn: “Kim Thế Di, người phải nhờ rắn độc giúp đỡ, không thấy hổ thẹn hay sao? Mạnh Thần Thông này có thể hàng long phục hổ, lẽ nào sợ mấy con trườn trùng của người!” lúc đầu Kim Thế Di còn tưởng y giả vờ trấn tĩnh, nào ngờ quả nhiên có điều không ổn, bốn con rắn này hình như hơi sợ y, khi còn cách y khoảng năm trượng thì nằm phục dưới đất không dám tiến tới nữa, chỉ ngóc đầu phun phì phì về phía y.

Mạnh Thần Thông cười chưa dứt thì quát lên: “Nghiệt súc muốn chết?” rồi liên tục phát ra ba chưởng, mười mấy con rắn độc lập tức cuộn tròn lại, Mạnh Thần Thông tiếp tục đẩy chưởng lực ra, giữa lúc trời nắng chang chang mà ai cũng cảm thấy lạnh lẽo, bốn con rắn lớn nhất đột nhiên quay đầu trườn vào rừng, mười mấy con rắn còn lại thì nằm yên chẳng hề nhúc nhích. Té ra loài độc xà nhiệt đới này thích hợp với khí hậu nóng ẩm, sợ nhất là trời lạnh, đến mùa đông thì nấp trong động ngủ đông, Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông có khí

lạnh, rắn độc bình thường cũng không dám đến gần y, bốn con rắn lớn này trung thành với chủ nhân, nghe Kim Thế Di phát tín hiệu mới dắt mười mấy con rắn hung hãn nhất trườn đến. Khi Mạnh Thần Thông phát ra Tu la âm sát công, trong vòng mười trượng vuông đều có khí âm hàn bao trùm, mà loại khí này lạnh hơn mùa đông ở Xà đảo nhiều lần, bấy rắn độc làm sao có thể chịu nổi? Cho nên chỉ có bốn con rắn lớn nhất là chạy thoát được, những con còn lại đều nằm cứng đờ!

Mạnh Thần Thông cười ha hả, kêu lên: “Kim Thế Di, người còn trò gì thì hãy đem ra, nếu không thì hãy mau chịu chết”. Lịch Thắng Nam chột kêu lên: “Đuổi hai tên này ra khỏi Xà đảo, ta sẽ lập tức đưa thuốc giải cho các người”. Kim Thế Di cũng kêu lên: “Đuổi bọn chúng đi, ta sẽ dắt các người trở về”. Bốn tên ma đầu nhìn nhau, Côn Luân tản nhân nói: “Được, đại trượng phu nói ra một lời...” Kim Thế Di nói: “Đương nhiên là xe bốn ngựa khó đuổi”. Côn Luân tản nhân lập tức rút phất thanh trường kiếm, tiếp theo ba ma đầu còn lại cũng dồn lên phía trước bao vây Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng. Mạnh Thần Thông cả giận nói: “Đang tốt lành sao lại thế?” Kim Thế Di buông giọng cười lớn, bổ xuống một gậy, Mạnh Thần Thông phát chưởng đẩy ra, y chột cảm thấy phía sau có tiếng gió, Tang Mộc Lão đã mở hai bàn tay bấu tới, Mạnh Thần Thông vung tay áo phất mạnh, quét Tang Mộc Lão lộn nhào, nhưng tay áo của y cũng bị Tang Mộc Lão xé rách một mảng. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Kim Thế Di đã rút ra cây thiết kiếm, tay trái cầm gậy, tay phải cầm kiếm đánh tới như mưa bão, võ công của Mạnh Thần Thông tuy hơn Kim Thế Di một bậc, nhưng vì trước sau trái phải đều có địch, cho nên bị Kim Thế Di đánh cho luống cuống. Y vốn muốn hỏi Vân Linh Tử cho rõ ràng nhưng lúc này cũng không thể lên tiếng được nữa.

Côn Luân tản nhân mở rộng cây trường kiếm, chém xuống cây thiền trượng của Diệt Pháp, chỉ nghe keng một tiếng, tia lửa tóe ra, công lực của Diệt Pháp hơi cao hơn, y thối lùi một bước nhưng vẫn đứng vững còn Côn Luân tản nhân thì bị chấn động đến lão đảo, y xoay người hai vòng mới hóa giải được kinh đạo phản kích của Diệt Pháp. Vân Linh Tử không muốn đối địch với Mạnh Thần Thông cho nên vung đôi phán quan bút đâm vào huyệt kim tĩnh của Diệt Pháp, Vân Linh Tử vốn là chuồng môn của một phái, thủ pháp điểm huyệt bằng phán quan bút rất độc đáo, khác hẳn với các phái ở Trung Nguyên, Diệt Pháp hòa thượng lạnh mình, vội vàng thu trượng hộ thân, y múa tròn cây thiền trượng gạt đôi phán quan bút của Vân Linh Tử ra ngoài. Côn Luân tản nhân hít một hơi rồi xông lên, thi triển cả kiếm lẫn chưởng, vừa rồi y mới thua thiệt cho nên lần này đã dùng hết toàn lực, trượng đánh ra tựa như sấm sét, kiếm chém ra tựa như điện chớp, Diệt Pháp hòa thượng sợ Vân Linh Tử tìm sơ hở điểm huyệt, Phục ma trượng pháp của y

vốn có sở trường là cương mãnh, lúc này y không dám tấn công mạnh mẽ mà chỉ phòng thủ, vòng trượng càng lúc càng nhỏ, y bị Côn Luân tấn nhân tấn công mạnh mẽ cho nên phải thối lui từng bước.

Mạnh Thần Thông thấy công lực của Tang Thanh Nương hơi kém hơn thì đột nhiên quát lớn một tiếng, hai chưởng đẩy ra, Tang Thanh Nương bị bỗng người lên cao, sợi đai tơ màu đỏ cũng bị y xé rách, may mà khinh công của mụ cũng rất ghê gớm, vả lại Kim Thế Di cũng kịp thời đánh kiếm vào và gây tới, Mạnh Thần Thông mới không kịp đuổi theo, nhưng Tang Thanh Nương cũng hoảng hồn kêu lên lạc giọng!

Vân Linh Tử thấy vợ gặp nguy thì bỏ Diệt Pháp hòa thượng chạy đến trợ chiến, Mạnh Thần Thông đang chờ y, lúc này cây gậy sắt của Kim Thế Di đang xĩa ra một chiêu Kim cương phục hổ, quét vào hạ bàn của y. Hai cây bút của Vân Linh Tử thì điểm vào đại huyết trước ngực của y. Vân Linh Tử vốn không muốn gây thù chuốc oán với Mạnh Thần Thông, nhưng vì ngăn chặn cho y, không để cho y đuổi theo vợ mình, bởi vậy phải dốc hết toàn lực, y múa tít đôi bút đâm vào các huyết đạo trước ngực và bụng của Mạnh Thần Thông. Mạnh Thần Thông hú dài một tiếng, chưởng vỗ chỉ đâm, chỉ nghe hai tiếng tung tung vang lên, đôi bút của Vân Linh Tử bị y bắn ngược ra, cây gậy của Kim Thế Di cũng bị y đẩy lệch sang một bên. Mạnh Thần Thông thối lùi một bước, lớn giọng quát: “Vân Linh Tử, ngươi trở mặt thành thù với ta, đừng trách ta không khách sáo”. Vân Linh Tử vội vàng nói: “Mạnh tiên sinh, tôi chỉ cầu mong ông rời khỏi đảo này để khỏi tổn thương hòa khí. Tôi... tôi...” y vốn muốn nói: “Tôi bất đắc dĩ!” nhưng ngặt vì có Kim Thế Di bên cạnh cho nên không dám nói ra, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Mạnh Thần Thông đã sớm đề tụ chân khí rồi đột nhiên quát lớn một tiếng, đẩy ra một đòn Tu la âm sát công, khí lạnh bốc lên, chưởng lực đẩy tới như dời núi lấp biển, Côn Luân tấn nhân và Vân Linh Tử sánh vai xuất chưởng chống trả, Kim Thế Di phun phẹt ra một cục đờm, Mạnh Thần Thông đã bị chàng phun độc châm, y biết lợi hại cho nên vội vàng di chuyển chưởng lực của chưởng trái đánh bay độc châm của Kim Thế Di, nhờ vậy Côn Luân tấn nhân và Vân Linh Tử mới cố gắng gượng chống trả được nhưng bất giác cũng rùng mình.

Kim Thế Di cười nói: “Ta đang rất nóng nực, đa tạ người tặng cho một làn gió mát”. Mạnh Thần Thông cả giận xoay người đẩy hai chưởng về phía Kim Thế Di, Kim Thế Di đã sớm phòng bị, chàng nện gậy xuống đất bốc người lên cao rồi lộn một vòng, chỉ nghe tiếng vù vù nổi lên, té ra cát đá xung quanh đã bị chưởng

lực của y cuộn bay lên không trung. Tang Mộc Lão đã đánh lén ở phía sau Mạnh Thần Thông, bị chuồng lực của y chấn động cho nên văng ra cách đó ba trượng.

Bọn ma đầu thấy Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông lợi hại như thế thì có vài phần khiếp sợ, Lịch Thắng Nam kêu lên: “Đừng sợ, y đánh cấp Tu la âm sát công của nhà ta, nếu bị thương đã có ta trị”. Kim Thế Di cũng kêu lên: “Dùng Tu la âm sát công sẽ hao phí chân lực, xem thử y chịu đựng được bao lâu! Chỉ cần không để y đánh trúng, lẽ nào các người không đỡ nổi chuồng lực phách không của y”.

Bọn ma đầu được Kim Thế Di nhắc nhở, thế là lập tức mỗi người chiếm một phương vị du đấu với Mạnh Thần Thông, Kim Thế Di thì giữ ở trung lộ tiếp ứng cho các bên.

Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng bị vây trong một vòng rộng khoảng ba trượng vuông, bốn bên đều có kẻ địch, Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông tuy có thể hạ được bất cứ một trong bốn ma đầu, trừ Kim Thế Di, nhưng y lại không dám chuyên tâm tấn công một bên nào cả. Bốn đại ma đầu cộng thêm với Kim Thế Di hô ứng lẫn nhau, tựa như dựng thành một bức tường đồng chung quanh Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông đã mấy lần muốn xông ra nhưng đều bị chặn lại!

Được nửa canh giờ thì Mạnh Thần Thông cảm thấy nhịp tim đập mạnh, y trầm lo: “Không xong, cứ như thế e rằng mình sẽ mệt đến chết”. Vân Linh Tử kêu lên: “Lão Mạnh, ông hãy chịu thua đi, cần gì làm khó chúng tôi như thế!”

Lúc đầu Mạnh Thần Thông muốn dùng lực thủ thắng nhưng lúc này rơi xuống thế hạ phong, y lập tức đổi ý, suy xét lời lẽ của Vân Linh Tử, lại để ý thần sắc của các ma đầu thì chợt hiểu ra, y quay mặt về phía Vân Linh Tử rồi nói: “Có phải các người đã trúng ngũ độc tán của ả yêu nữ không? Đừng sợ, ta có thể giải”. Bốn ma đầu nửa tin nửa ngờ, thế công hơi chậm lại, Lịch Thắng Nam thất kinh, vội vàng quát: “Đừng tin lời y, trong thiên hạ không ai có thể giải được ngũ độc tán!” Mạnh Thần Thông cả cười: “Người đã quên rồi sao, ta đã lấy được cách chế và cách giải ngũ độc tán trong nhà người. Trong vòng bốn mươi chín ngày, ngũ độc tán của người có thể khiến cho người ta thối rữa toàn thân mà chết, đúng không?” Lịch Thắng Nam hừ một tiếng, đang định phản bác thì Mạnh Thần Thông đã quát: “Các người còn sợ gì nữa? Sợ độc xà của Kim Thế Di hay sợ không có thuyền ra biển? Theo lão Mạnh ta thì không cần phải sợ gì cả. Uống cho các người là tông sư của một phái mà bị hai tên nhãi nhép sai khiến, không thấy nhục

sao? Nào, hãy mau giết tên tiểu tử này. Lão Mạnh ta sẽ cùng các người đi tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh”.

Mấy câu nói vừa rồi của Mạnh Thần Thông đã làm bọn chúng lay động, bọn chúng đã tận mắt thấy Mạnh Thần Thông khắc chế bảy rắn độc, vừa rồi lại nghe Mạnh Thần Thông có thể giải ngũ độc tán, thế là bọn chúng chẳng còn e dè gì Lịch Thắng Nam với Kim Thế Di nữa, Vân Linh Tử gầm lớn một tiếng, nhảy bổ về phía Kim Thế Di, Kim Thế Di giơ ngang kiếm chặn lại, kêu lên: “Khoan hãy động thủ, hãy nghe ta nói...” nói chưa dứt lời thì Côn Luân tản nhân cũng vung kiếm đâm tới, miệng mắng lớn: “Uy phong của người đâu rồi? Còn ai chịu nghe lời của người nữa”. Vân Linh Tử mắng: “Người đã làm nhục bọn ta đủ rồi, hôm nay người phải chết không chỗ chôn thân”. Kim Thế Di lia cây gậy tới, chỉ nghe tiếng kim khí giao nhau không ngớt bên tai, té ra Côn Luân tản nhân đã đuổi theo chém tám nhát kiếm vào cây gậy của Kim Thế Di, Kim Thế Di lộn người ra sau cách đó sáu bảy trượng.

Vợ chồng Vân Linh Tử đuổi theo, Kim Thế Di bật người dậy, chỉ vào miệng động kêu lên: “Các người giết ta không sao, sau này núi lửa bùng nổ sẽ liên lụy đến nhiều người! Các người cũng chưa chắc thoát khỏi trận tai họa này”. Vân Linh Tử cười lạnh: “Bọn ta giết người xong sẽ lập tức lên thuyền bỏ đi, lúc núi lửa nổ thì bọn ta đã ở ngoài biển”. Kim Thế Di nói: “Các người mặc kệ sinh linh ở giữa biển khơi sao?” Vân Linh Tử cười lớn: “Bọn ta chỉ lo cho bản thân mình, đâu cần lo cho sinh linh trong biển?” Kim Thế Di vốn muốn khuyên bọn chúng cùng làm chuyện tốt, nhưng những tên ma đầu này đều đang găm gù nhìn chàng, nào chịu nghe chàng khuyên?

Kim Thế Di co giò bỏ chạy về phía miệng hang, chàng nghĩ bụng mình chịu nóng giỗi hơn mấy tên ma đầu này, chạy vào trong hang thì sẽ không sợ bọn chúng nữa. Khi chàng còn cách miệng hang khoảng ba trượng thì chợt nghe một tiếng vù quét tới, Diệt Pháp hòa thượng đã đuổi theo sau lưng, y phóng người bổ cây thiền trượng xuống đầu Kim Thế Di. Kim Thế Di đưa gậy lên đón trượng ấy, công lực của hai người tương đương với nhau, keng một tiếng tia lửa bắn ra tung tóe, Kim Thế Di và Diệt Pháp hòa thượng đều ngã xuống đất vì lực phản chấn của đối phương, lúc đó Kim Thế Di càng cách miệng hang gần hơn. Mạnh Thần Thông cười ha hả, y vẫn giữ thân phận của bậc tôn sư, không chịu vây đánh Kim Thế Di, thậm chí có Diệt Pháp cùng với mấy tên nha đầu này, Kim Thế Di không thể nào chạy thoát nổi. Diệt Pháp hòa thượng nhảy bật dậy, bước dần tới chỉ Kim Thế Di mắng: “Uy phong khi ở Mang Sơn của người đâu mất rồi, sao còn chưa

mau dập đầu xin ta tha chết?” một luồng khí nóng trong miệng hang phun ra, trên người Kim Thế Di đã bọc thạch miên nên chẳng hề gì, còn tà tăng bào của Diệt Pháp hòa thượng thì bốc cháy, y không khỏi cả kinh, vội vàng ngã xuống lăn lộn ở dưới đất để dập lửa. Kim Thế Di cảm thấy luồng hơi này còn nóng hơn những ngày trước, chàng không khỏi cả kinh, ngay lúc này chàng lại nghe tiếng kêu kinh hãi của Lịch Thắng Nam, té ra nàng đã bị Tang Mộc Lão đuổi đến cửa hang, mười móng tay dài của Tang Mộc Lão đã chạm vào lưng nàng. Kim Thế Di còn cách nàng mấy trượng, không thể nào cứu nổi, Kim Thế Di lạnh mình, thầm nhủ: “Không ngờ mình và Lịch Thắng Nam cùng chết ở Xà đảo!”

Kim Thế Di chợt nghe dưới đất vọng lên tiếng âm âm, chàng cũng có thể cảm nhận được mặt đất đang rung rinh, trong khoảng sát na này, từ miệng thạch động một luồng khói dày đặc phun ra, tiếp theo là dung nham đã phun trào khiến ai nấy đều chói mắt. Ngay lúc ấy mọi người chỉ nghe một tiếng kêu như xé tim rách phổi của Tang Mộc Lão, té ra mù đang tung người tóm lấy Lịch Thắng Nam thì bị luồng khói đen phun ra, không chịu nổi nên rơi xuống từ trên không trung, mù lại không mở được hai mắt, chẳng phân biệt được phương hướng cho nên rơi vào dòng dung nham, lập tức bị dung nham nhấn chìm, hóa thành tro bụi. Lịch Thắng Nam vừa thoát khỏi ma trảo của mù thì dòng dung nham đã cuộn cuộn chảy về phía nàng, Lịch Thắng Nam kinh hoảng ngã xuống đất!

Không biết lúc này Kim Thế Di lấy đâu ra nhiều khí lực đến thế, bình thường mỗi lần phóng người xa nhất chẳng qua chỉ ba trượng, nhưng lần này chàng nhún người phóng đến sáu bảy trượng, vươn tay hót lấy Lịch Thắng Nam rồi tiếp tục nhảy ra xa, tránh dòng dung nham.

Đột nhiên âm một tiếng, khói lửa từ trong miệng động phun ra, tia lửa bắn tung tóe bốn phương tám hướng, luồng khói ngưng tụ thành một cây trụ màu xám, dâng thẳng lên không trung rồi vỡ ra trông giống như một cây nấm, đồng thời một loạt tiếng nổ ì ùng vang rền khắp nơi, khu rừng cũng đã bắt đầu bốc cháy!

Dù mấy tên ma đầu này gan to bằng trời, nhưng trước cảnh tượng kinh khủng ấy ai nấy cũng đều hồn bay phách tán. Lúc này chẳng ai dám đuổi theo Kim Thế Di nữa, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu một cặp giò, cả bọn hè nhau chạy về phía bờ biển!

Kim Thế Di cũng kéo Lịch Thắng Nam bỏ chạy, lúc này dung nham không ngừng tuôn ra, tạo thành một cơn lũ, dung nham chảy đến đâu thì đất đá tan ra đến đó, cả hòn đảo chìm trong khói mù, mới lúc này ánh mặt trời còn chói chang nhưng bây giờ thì trời đất mù mịt tựa như đến ngày tận thế. Kim Thế Di cảm thấy

tuyệt vọng, chàng đã dốc hết sức mình nhưng không thể nào cứu vãn trận hào kiếp nào!

Nhưng Kim Thế Di không biết rằng, nếu chàng mở được một con thông đạo để dẫn nước biển vào miệng núi lửa thì tai họa sẽ càng không thể tưởng tượng nổi!

Độc Long tôn giả và Kim Thế Di dầu sao cũng là người của mấy trăm năm trước, họ tuy thông minh nhưng không thể có tri thức khoa học của người hiện đại, các nhà khoa học hiện đại đã nghiên cứu núi lửa, biết độ nóng bên trong núi lửa ít nhất cũng trên hai chục nghìn độ C, nếu nước chảy vào núi lửa sẽ lập tức chuyển hóa thành hơi, hơi gặp nhiệt độ cao sẽ lập tức nổ ra, như thế sẽ dẫn tới một vụ nổ địa cầu cục bộ chứ không đơn giản là chỉ nổ núi lửa. Nhưng chúng ta không nên cười kế hoạch của Độc Long tôn giả là sai lầm, một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng là Jules Verne trong tác phẩm “Hòn đảo thần bí” đã viết rằng vào giữa thế kỷ mười chín ở châu Âu cũng có nhiều người như Độc Long tôn giả, tưởng rằng mở một con đường dẫn nước vào thì có thể dập tắt được núi lửa, may mà họ chỉ đục được một địa đạo sau khoảng sáu bảy trượng, ít nhất vách đá đó cũng dày đến cả trăm trượng, nước biển chỉ thấm thấu vào chứ không thể tuôn vào với khối lượng lớn, nhưng vì có áp lực của nước biển, đại đạo dần dần tự mở rộng, nước biển thấm thấu vào tạo thành một dòng nước ngầm, tuy chưa đủ khiến cho núi lửa bùng nổ, Xà đảo bị hủy diệt nhưng lại làm cho núi lửa bộc phát trước thời hạn. Bộc phát và bùng nổ khác nhau, bùng nổ là cả hòn núi lửa nổ thành tro bụi, cả Xà đảo cũng thành tro bụi; còn bộc phát chẳng qua là dung nham phun ra ngoài, bản thân của núi lửa vẫn còn tồn tại. Mức độ gây hại của hai hiện tượng khác nhau.

Vốn là núi lửa ở dưới Xà đảo phải một năm sau mới phát nổ, nay lại may mắn nổ trước thời hạn, sự biến hóa của đại tầng vẫn chưa đạt đến mức độ kích biến, vì vậy khi núi lửa bộc phát, uy lực giảm xuống nhiều, so với núi lửa nổ bình thường chẳng là bao, tuy là như thế nhưng hậu quả vượt mức tưởng tượng của người đương thời, khiến cho những cao thủ võ công tuyệt đỉnh cũng hồn bay phách tán, thấy như ngày tận thế đã tới!

Sau khi miệng núi lửa mở rộng, ngọn lửa phun lên trời càng sáng hơn, những tia sáng bắn ra từ những đám mây chiếu đỏ cả một góc trời, điều kinh khủng nhất là dòng dung nham sôi sùng sục cứ tuôn ra như thác lũ, hễ chảy đến đâu thì mọi vật đều tan thành nước, cả Xà đảo tựa như chìm trong lò lửa!

Kim Thế Di dốc hết khí lực kéo Lịch Thắng Nam chạy, lúc này rừng cây đã bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa lan từ cây này đến cây khác, khói bốc lên cuộn cuộn, cây rừng nổ lốp bốp, cổ thụ bị bật gốc đổ xuống ầm ầm, thế lửa trong rừng còn lan nhanh hơn cả dung nham. Không bao lâu, Lịch Thắng Nam và Kim Thế Di đều bị bao vây trong biển lửa.

Chim chóc và thú trên đảo đều cuống cuống tháo chạy, nhiều nhất là rắn, rắn không biết né tránh linh hoạt như người, nó chỉ có thể trườn thẳng về phía trước, cây rừng phía trước đã bốc cháy, nó vẫn cứ trườn tới, kết quả là vô số rắn bị thiêu chết, phát ra tiếng kêu chít chít trong ngọn lửa. Rắn không màng cắn người, người cũng chẳng sợ rắn, người và rắn đều tháo chạy.

Lịch Thắng Nam không theo kịp Kim Thế Di, Kim Thế Di phải kéo nàng chạy, nàng đã mấy lần bị vấp, hầu như đã không chạy được nữa, Kim Thế Di thấy vẫn còn cách bờ biển một đoạn nữa, phía trước đã là một biển lửa, Kim Thế Di xốc Lịch Thắng Nam lên lưng, kêu lên: “Nhắm mắt lại, đừng sợ, tôi sẽ đưa cô nương ra khỏi đây”. May mà quãng đường này không dài, họ lại có thạch miên bọc vào người, lửa có rơi vào người họ cũng không bắt cháy, Kim Thế Di dùng cây gậy sắt hất những cành cây rơi xuống người họ, chạy luồn lách ở những nơi chưa bị bốc cháy, cuối cùng thì đã vượt ra khỏi khu rừng, chạy đến bờ biển.

Chỉ nghe biển khơi gào rú, bầu trời tối mịt, trong ánh lửa thấp thoáng bóng bọn người Mạnh Thần Thông đang chạy đến bờ biển, Kim Thế Di kêu lớn một tiếng: “Không xong!” chỉ thấy bọn chúng trèo lên một chiếc thuyền, một ngọn phi đao từ trong tay Mạnh Thần Thông bay ra cắt đứt sợi dây thừng buộc con thuyền đậu ở gần đó!

Trên đảo có cả thảy ba chiếc thuyền, chiếc thuyền thứ nhất là của Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam, đã được sửa sang xong; con thuyền còn lại là của bốn tên ma đầu, còn thuyền này rất rách nát vẫn chưa được sửa, giờ đây đã bị gió lốc đánh tan tã, nhưng lương thực và dụng cụ trên con thuyền này đã được chuyển đến thuyền của Kim Thế Di, bởi vậy con thuyền này là tốt nhất. Chiếc thuyền còn lại là của Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng, sau khi cả hai đến đây thì buộc dây thừng trên thuyền vào một tảng đá lớn trên bờ, lúc nãy Mạnh Thần Thông đã phóng phi đao cắt đứt sợi dây thừng này. Con thuyền vốn của Kim Thế Di thì lại bị Mạnh Thần Thông cùng bọn ma đầu cướp mất.

Giờ Kim Thế Di chỉ còn hy vọng vào con thuyền của Mạnh Thần Thông. sau khi con thuyền bị cắt đứt dây thì bị sóng lớn kéo ra xa, Kim Thế Di quát lớn một tiếng, kéo Lịch Thắng Nam nhảy vọt xuống nước, một con sóng đánh tới ném họ

lên không trung, Kim Thế Di ôm chặt Lịch Thắng Nam rồi chúc đầu xuống, thuận theo thế sóng lại vọt ra đến mấy mươi trượng nữa, con thuyền chòng chành giữa biển khơi, may mà vẫn chưa chìm xuống. Một tia hy vọng cháy lên trong lòng Kim Thế Di, chàng hét bên tao Lịch Thắng Nam: “Chúng ta phải bắt cho bằng được con thuyền này”. Lịch Thắng Nam kêu lên: “Buông tôi ra, huynh sẽ đỡ tổn sức hơn”. Sau khi nàng giăng ra thì bơi sát theo sau Kim Thế Di. May mà Lịch Thắng Nam đã biết bơi, lúc này ý chí cầu sinh mãnh liệt thúc đẩy nàng cho nên dù sóng biển dập vùi nàng vẫn bơi sát theo Kim Thế Di, Kim Thế Di quay đầu lại mấy lần, thấy nàng vẫn còn bên cạnh mình nên mới hơi yên lòng.

Gió lốc nổi lên một hồi thì đến mưa, trời đột nhiên tối sầm, sấm sét nổ vang trời, lúc này rất khó phân biệt là tiếng sấm hay tiếng núi lửa nổ, Kim Thế Di tinh thông thủy tính, giỏi phân biệt phương hướng của hải lưu, chàng dắt Lịch Thắng Nam xuôi theo con sóng, cố gắng bơi đuổi theo chiếc thuyền, khoảng cách đã dần dần rút ngắn, xem ra không bao lâu thì có thể đuổi kịp. đột nhiên một cuộn lửa phóng vút lên trời cao, té ra một tảng đá lớn bị nung cháy bắn thẳng ra khỏi miệng núi lửa, tảng đá cháy phừng phừng rơi xuống đúng ngay con thuyền ấy, con thuyền lập tức bốc cháy, chỉ nghe tiếng lửa nổ lộp bộp trên thuyền, trong khoảnh khắc đã bị sóng lớn nhấn chìm, trên biển chỉ còn sót lại vài đốm lửa vẫn chưa bị tắt, tia hy vọng cuối cùng của họ bị dập tắt, Lịch Thắng Nam chỉ thấy trước mắt tối sầm, nàng không còn dũng khí nữa, chợt một con sóng lớn đánh tới, Lịch Thắng Nam kêu lên thất thanh, Kim Thế Di ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng chỉ bị sóng cuốn phăng đi.

Kim Thế Di kêu lớn: “Đừng sợ, hãy nín hơi để tôi đến cứu cô”. Nhưng Lịch Thắng Nam lại bị một con sóng khác đánh chìm, hình như nàng vẫn còn đang dấy dựa theo bản năng. Kim Thế Di ráng sức bơi tới, chợt phát hiện có một con cá mập bơi về phía Lịch Thắng Nam, con cá há to mõm lộ ra hàm răng trắng ố, xem ra Lịch Thắng Nam sắp bị sóng lớn cuốn vào mõm con cá mập. Kim Thế Di quát lớn một tiếng, phóng người lên khỏi mặt nước, tay phải vung ra ném cây gậy tới, đâm xuyên vào mõm con cá, máu đỏ loang ra trên mặt nước, con cá lập tức lật nghiêng mình bên cạnh Lịch Thắng Nam, bị sóng nhấn chìm mất!

Cây gậy và thanh thiết kiếm trong gậy vốn được chế bởi hàn thiếc ở dưới đáy biển, đó là báu vật sư phụ đã truyền cho chàng, mười mấy năm qua chưa bao giờ rời khỏi chàng, thậm chí trong lúc sóng gió dập vùi, chàng vẫn không nỡ ném nhưng trong lúc này chàng vì cứu mạng Lịch Thắng Nam đã phải ném cây gậy ra, chàng vội vàng đến nỗi không kịp rút cây thiết kiếm trong cây gậy. Cây gậy đâm

xuyên vào cổ họng con cá, xác con cá cũng bị ngọn sóng lớn cuốn đi, đến khi chàng giết chết được con cá thì mới cảm thấy hơi tiếc!

Nhưng sau khi ném cây gậy sắt nặng nề, chàng mới bơi càng dễ dàng hơn, trong lòng thầm an ủi: “Giờ đây chỉ cần có thể giữ lại mạng, coi như đã là may mắn, sư phụ ở dưới suối vàng cũng sẽ tha thứ cho mình”.

Kim Thế Di thuận theo thế nước bơi về phía trước, cuối cùng tóm được Lịch Thắng Nam, đưa nàng lên khỏi mặt nước, Lịch Thắng Nam hít một hơi rồi hỗn hển nói: “Tôi sắp không xong rồi, huynh cứ tự lo lấy đi!” Kim Thế Di nói: “Nói bừa, chúng ta sống thì cùng sống, chết thì cùng chết. Cô nương hãy ôm cổ tôi, bám chặt vào vai của tôi!” Lịch Thắng Nam vốn đã chẳng còn hy vọng sống nữa, lúc này nghe Kim Thế Di nói mới thấy ngọt ngào trong lòng, tựa như có một luồng hơi nóng lan tỏa khắp người cho nên mới lấy lại dũng khí cầu sinh.

Nước biển càng lúc càng nóng, hàn lưu và nhiệt lưu gặp nhau tạo ra kích lưu mạnh mẽ, Kim Thế Di cũng không gượng được nữa, bị kích lưu đẩy tới nên trời lên sụp xuống theo sóng biển, chàng chỉ cảm thấy như đang vùn giá vụn, nội công tiềm tàng của Kim Thế Di lúc này đã phát sinh uy lực, tuy bị sóng dữ ném đến chóng mặt nhưng vẫn có thể gượng nổi. Kích lưu đẩy chàng ra giữa biển khơi với tốc độ kinh người, chàng không cần tốn sức, chàng chỉ cần giữ cân bằng và bình tĩnh, đề khí để không tự chìm xuống.

Không biết trải qua bao lâu thì chàng chợt thấy mặt trời, té ra lúc này chàng đã rời Xà đảo được mấy mươi dặm, ở đây khói bụi của núi lửa đã rất mỏng. Kim Thế Di chợt phát hiện có một con thuyền lớn đang xoay vòng vòng giữa biển khơi, xem ra con thuyền tựa như sắp chìm đến nơi, chàng đã có thể nghe được tiếng kêu la của người trên thuyền.

Kim Thế Di xuôi theo dòng kích lưu, tiến đến sát con thuyền, chàng nheo mắt nhìn thì chỉ thấy trên thuyền có hai bóng người cao lớn đang hạ buồm, hai người đó chính là Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng. té ra Mạnh Thần Thông tuy biết lại thuyền nhưng không thể ứng phó nổi với tình thế này, lúc này bọn chúng đang xa vào trung tâm của vòng xoáy, bọn chúng cố gắng hết sức bẻ đà khua dầm, nhưng con thuyền cứ xoay tròn không ngừng, không thể nào thoát ra khỏi vòng xoáy, xem phải sắp bị cuốn xuống đáy biển.

Kim Thế Di không kịp suy nghĩ thì bị dòng kích lưu đẩy tới cạnh thuyền, Diệt Pháp hòa thượng chợt nhận ra chàng thì thất kinh, quát lên: “Kim Thế Di, tên tiểu tử nhà ngươi vẫn chưa chết!” rồi y y giờ cao cây thiền trượng đâm xuống, Kim Thế Di một tay nắm đầu trượng, một tay nắm dây thuyền quát lớn: “Ta sẽ giúp các

người thoát hiểm, nếu ta chết các người cũng chết cùng ta”. Mạnh Thần Thông giật cây thiền trượng của Diệt Pháp, kêu lên: “Để chúng lên thuyền”. Rồi y kéo cây thiền trượng lên, thành thử Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam đều lên trên thuyền.

Kim Thế Di cầm chắc bánh lái, lớn giọng ra lệnh: “Hai người hãy chèo thuyền, nghe ta chỉ huy”. Diệt Pháp tức giận trừng mắt nhìn chàng, chột một con sóng lớn đánh sầm lên đầu thuyền, Mạnh Thần Thông vội vàng cầm cây dầm, Diệt Pháp cũng làm theo y. Kim Thế Di không thèm nhìn bọn họ, chỉ để ý đến phương hướng của dòng xoáy, chàng lớn giọng quát: “Sang trái, sang phải, sang phải, chèo mạnh ra phía sau, tốt. Dùng công phu Thiên cân trụ giữ bên trái thân thuyền, tốt!” khoảng một tuần trà trôi qua, con thuyền thuận theo dòng kích lưu xoay mấy vòng, cuối cùng thoát ra khỏi trung tâm vòng xoáy, Mạnh Thần Thông thở phào, nhưng sóng gió vẫn còn rất lớn, Kim Thế Di thì vẫn chăm chú theo dõi mặt biển, nửa canh giờ nữa lại trôi qua, dần dần sóng yên gió lặng, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Kim Thế Di nheo mắt nhìn, trong bóng chiều mênh mông, chàng vẫn còn nhìn thấy Xà đảo thấp thoáng ở nơi xa, lửa đỏ đã bao trùm Xà đảo, trong nỗi đau thương chàng cũng cảm thấy an ủi, tuy Xà đảo không tránh được kiếp nạn nhưng cũng không đến nỗi hóa thành tro bụi như sự phụ của chàng suy đoán. Kim Thế Di buông bánh lái xuống, nói: “Giờ đây chỉ cần thuận theo phương hướng của dòng chảy, không cần phải tốn sức nữa”. Lúc này chàng mới để ý đến Lịch Thắng Nam, chỉ thấy Lịch Thắng Nam ngồi xếp bằng bên cạnh chàng, sắc mặt tái nhợt, Kim Thế Di nói: “Cô nương sao rồi?” Lịch Thắng Nam nói: “Đỡ nhiều rồi, khí lực cũng dần dần hồi phục nhưng tôi rất khát”. Kim Thế Di nói: “Được, chúng ta tìm nước uống”.

Chột nghe Diệt Pháp hòa thượng cười lạnh, cầm cây thiền trượng lên, Kim Thế Di quát: “Người muốn làm gì?” Diệt Pháp nói: “Kim Thế Di nhà người oai thật, người tưởng rằng người là chủ nhân của con thuyền này?” Kim Thế Di nói: “Đương nhiên”. Diệt Pháp cười lạnh: “Vậy hãy mời người đi làm chủ nhân của long cung đi thôi”. Thế rồi y vung cây thiền trượng đánh xuống, Kim Thế Di cười lạnh: “Người tưởng sóng gió đã qua rồi ư? Ta nhảy xuống biển chưa chắc chết, nhưng năm người các người, hà hà, cá lớn dưới biển đang chờ các người”. Diệt Pháp hòa thượng giữ cây thiền trượng không dám đánh xuống, Mạnh Thần Thông cười khan một tiếng, kéo Diệt Pháp ra, nói: “Lúc này còn nhớ oán thù để làm gì? Chúng ta đang đi chung một con thuyền! Kim Thế Di, nhà người giữ bánh lái cho bọn ta, ta sẽ cho các người ở trên thuyền”. Kim Thế Di cười lạnh: “Con thuyền này vốn của ta, ta không thể nhận tấm thịnh tình này của người”. Mạnh Thần Thông nói: “Nhận

cũng được, không nhận cũng được, tóm lại là chúng ta phải dựa vào nhau”. Kim Thế Di thầm nhủ: “Ta không cần dựa vào các người”. Nhưng nếu cứ đánh nhau thì chàng sẽ gặp bất lợi”, Lịch Thắng Nam kêu lên: “Kim Thế Di, đừng mắc lừa! Lão ma đầu này còn đáng sợ hơn cả cá mập”. Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Lịch cô nương, cô nương muốn trả thù ta phải không?” Lịch Thắng Nam nói: “Trừ phi người đánh chết ta, nếu không sẽ có một ngày ta báo được mối thù này!” Mạnh Thần Thông cười: “Rất tốt, vậy chờ đến ngày sau sẽ báo. Hôm nay chúng ta nên tạm thời quên thù cũ!” Kim Thế Di cười nói: “Mạnh Thần Thông, người nói thật mau mắn, được quân tử nói một lời xe bốn ngựa khó đuổi, cứ như thế. Diệt Pháp hòa thượng, người đứng canh ở đầu thuyền, Thắng Nam, chúng ta đi tìm nước uống”.

Diệt Pháp hòa thượng hậm hực trong bụng nhưng y đã chết khiếp trước sóng gió, vả lại Mạnh Thần Thông cũng đã thỏa hiệp với Kim Thế Di nên y cũng không dám không nghe, cho nên chỉ đành làm theo.

Mạnh Thần Thông dắt Kim Thế Di vào khoang thuyền, cười ha hả nói: “Bằng hữu cũ của các người cũng đã đến đây!”

Chỉ thấy ba tên ma đầu nằm lăn lóc trong khoang, ai nấy mặt mũi tái xanh, miệng thì nôn thốc nôn tháo những thứ đã ăn. Té ra ba tên ma đầu này là dân xứ Tây Tạng, chưa bao giờ thấy biển, làm sao có thể chịu nổi sóng gió? Cho nên ai nấy đều như trải qua một trận bệnh nặng.

Ba tên ma đầu mở to mắt, chợt thấy Kim Thế Di đứng trước mặt thì không khỏi cả kinh, Côn Luân tử nhân kêu lên: “Lão Mạnh, người làm thế là ý gì?” nói chưa dứt lời thì Tang Thanh Nương cũng kêu lớn một tiếng, găng gượng bật dậy, nhảy bổ về phía Lịch Thắng Nam, quát lên: “Trả mạng tử tử của ta đây”. Lịch Thắng Nam nói: “Tử tử của người tự nhảy vào dòng dung nham, đâu có liên quan gì đến ta”. Nàng đang định đỡ lại thì chợt nghe sầm một tiếng, Tang Thanh Nương đã té sấp xuống. Kim Thế Di nói: “Thắng Nam, tôi còn nhớ trong thùng thuốc ở khoang sau có một ít thuốc, cô lấy đem chia cho bọn họ”.

Mạnh Thần Thông vỗ một chưởng, quát: “Đừng cãi nhau nữa, hãy nghe tôi nói. Tôi đã bàn với Kim Thế Di, còn ở trên thuyền này một ngày chúng ta không được gọi lại thù xưa, ý các vị thế nào?” lúc này cả ba tên ma đầu đều hơi tỉnh táo, nghĩ đến tình thế trước mắt, ngoại trừ Mạnh Thần Thông biết lái thuyền, những người còn lại đều chẳng biết bơi, bởi vậy phải có sự giúp đỡ của Kim Thế Di, nghĩ đến đây cả ba tên ma đầu đều nhìn nhau, chẳng nói một lời.

Mạnh Thần Thông nói: “Nếu ba vị đã không phản đối thì chúng ta sẽ làm như thế”. Vân Linh Tử chợt nói: “Muốn bọn ta không nhớ thù xưa cũng được, bảo Kim Thế Di đưa bức tranh ra”. Mạnh Thần Thông nói: “Bức tranh gì?” Vân Linh Tử nói: “Đó là bức tranh chỉ đường đi đến nơi giấu bảo tàng của Kiều Bắc Minh, bức tranh này vốn của Tàng Linh thượng nhân, nay đã lọt vào tay Kim Thế Di”.

Kim Thế Di vốn kiêu ngạo, nào chịu để cho người ta uy hiếp, chàng cười lạnh định từ chối, Lịch Thắng Nam đang bước ra khoang sau lấy thuốc, nghe thế thì đột nhiên đứng lại, cũng cười lạnh mấy tiếng, nghe còn rõ hơn cả Kim Thế Di. Mạnh Thần Thông hỏi: “Các người cười cái gì?” Lịch Thắng Nam nói: “Bức họa trên người ta, các người tưởng còn có thể giữ được sao?” Mạnh Thần Thông nói: “Lấy ra xem thử!” quả nhiên Lịch Thắng Nam lấy ra một vật ướt sũng nước, ném về phía chúng, nói: “Thôi được, cứ lấy mà xem”. Vật ấy rơi xuống sàn thuyền, té ra đó là một cuộn giấy ướt nhèm nhẹp, Vân Linh Tử cầm lên xem, chép miệng lên xem: “Hồng rồi, hồng rồi!” Mạnh Thần Thông nói: “Hồng cũng phải xem!”

Thế rồi y đánh đá lửa lên hong, tấm bản đồ dínhбет lại, Mạnh Thần Thông cẩn thận mở ra, mực cũng đã nhòe, chỉ thấy lờ mờ một người khổ lồ giờ cung đã lấp tên chĩa vào ngọn núi lửa. Mạnh Thần Thông kêu lên: “Có phải cái này không?” Vân Linh Tử nói: “Hình như là thế. Bọn ta chưa thấy bức tranh gốc”. Lịch Thắng Nam cười lạnh: “Chả lẽ ta đoán được có ngày này nên cố ý chuẩn bị một bức tranh khác để lừa các người sao?”

Kim Thế Di rất lấy làm lạ, bức tranh đúng là trên con thuyền này, khi chàng ở Xà đảo, vì phải vào miệng núi lửa, lo rằng bức tranh sẽ bị cháy bởi vậy mới len lén giấu trong đồng đồ trên thuyền, chàng cũng chẳng hề nói với Lịch Thắng Nam, lúc này chợt thấy Lịch Thắng Nam lấy ra bức tranh thì thầm nhủ: “Sao Lịch Thắng Nam lại có bức tranh này? Chả lẽ nàng đã biết được bí mật của mình?”

Bức tranh ấy dínhбет lại với nhau, sau khi hong khô Mạnh Thần Thông trải trên nền thuyền, tuy y cẩn thận gỡ ra nhưng cũng có vài chỗ bị rách, lại thêm mực lem nhòe nhoẹt, bọn chúng chỉ thấy được gì người khổng lồ với ngọn núi lửa.

Mạnh Thần Thông nổi giận, xé nát tấm bản đồ vò lại thành một cục ném xuống biển, lạnh lùng nói: “Có tấm bản đồ cũng vô dụng, may mà còn có người hữu dụng ở đây”. Y quay về phía Kim Thế Di nói: “Người chuẩn bị lái thuyền về nơi nào?” Kim Thế Di nói: “Đương nhiên là về đất liền”. Mạnh Thần Thông nói: “Chắc chắn người biết hòn đảo Kiều Bắc Minh đã sống, người cứ chỉ hướng rồi chúng ta hợp lực lái thuyền về hướng đó”. Kim Thế Di nói: “Người tính thật hay, lẽ nào ta giúp các người tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh!” Mạnh Thần Thông

cười lạnh: “Nếu các người không có ích gì cho ta, ta giữ các người trên thuyền làm trò trống gì? Người hãy yên tâm, ta cũng không đối xử tệ với người, tìm được bí kíp ta sẽ chép cho các người một bản phụ”.

Kim Thế Di hừ một tiếng, chưa kịp nói gì thì Lịch Thắng Nam đã cướp lời chàng: “Quân tử nhất ngôn”. Mạnh Thần Thông lập tức nói theo: “Xe bốn ngựa khó đuổi! Chả lẽ ta lừa bọn tiểu bối các người?” Lịch Thắng Nam nói: “Được, Thế Di ca ca, huynh nói với tôi là biết vị trí của hòn đảo ấy, xin hãy nể mặt tôi lái thuyền về hướng ấy. Bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh vốn là vật của nhà tôi, tuy phải chia cho người khác nhưng có còn hơn không”. Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Rốt cuộc Lịch cô nương vẫn là người hiểu lý lẽ nhất!” Kim Thế Di phát giác ánh mắt Lịch Thắng Nam có điều khác lạ, chàng chột dạ rồi nói: “Được, nể mặt Lịch cô nương, ta hứa sẽ lái thuyền về hòn đảo hỏa sơn ấy. Lịch cô nương, phiền cô tiện tay lấy dùm tôi la bàn”. Côn Luân tản nhân thất kinh, nói: “Trên hòn đảo ấy cũng có núi lửa?” Kim Thế Di nói: “Đã phun lửa được nhiều năm, không thiêu chết người đâu”. Một hồi sau Lịch Thắng Nam bước ra kêu lên: “Hổng rồi, hổng rồi”. Kim Thế Di nói: “Sao, không còn thuốc ư?” Lịch Thắng Nam nói: “Thuốc và la bàn vẫn còn nhưng không còn nước”. Té ra họ không ngờ có ngày hôm nay cho nên không chuẩn bị nước ngọt, lúc này mới nhớ ra.

Nghe nàng nói như thế, ai nấy đều cảm thấy càng khát hơn, Kim Thế Di nói: “Cho họ uống thuốc trước rồi tính”. Bọn Vân Linh Tử nhìn viên thuốc trong tay Lịch Thắng Nam mà chẳng dám lấy, Mạnh Thần Thông nói: “Ta cũng hơi bị choáng, cho ta một viên!” y uống trước một viên, một hồi sau thì cười ha hả: “Tốt lắm, quả nhiên khỏe hơn”. Ba tên ma đầu thấy Mạnh Thần Thông dám uống thì mỗi người cũng lấy một viên uống vào. Mạnh Thần Thông đã đoán được hai người Kim, Lịch không dám hại y, vả lại y có nội công thâm hậu, dù uống thuốc độc cũng chẳng hề chi.

Sóng gió đã hơi yên, ba tên ma đầu đã uống thuốc nên tinh thần dần dần hồi phục, nhưng càng lúc càng thấy khát. Côn Luân tản nhân không nhịn được nên uống một ngụm nước biển, không uống thì thôi, đã uống vào thì càng khát hơn. Mạnh Thần Thông cười: “Nước biển làm sao có thể giải khát? Để ta nghĩ cách”. Rồi y bước ra ngoài, ở biển thường có cá búng mình theo sóng, Mạnh Thần Thông đẩy hai chưởng ra, dùng chưởng lực hút cá vào. Kim Thế Di thất kinh, thầm nhủ: “Y bị sóng gió vui đập mà vẫn có công lực như thế”. Mạnh Thần Thông bắt một con cá, cười nói: “Ăn cá sống có thể tạm thời giải khát”. Thế rồi y xé cá cho vào mồm nhai, Kim Thế Di vội vàng kêu lên: “Ăn không được, ăn không

được”. Mạnh Thần Thông đã nhai nát cá, nuốt vào bụng, y trợn mắt hỏi: “Cá tươi như thế sao không ăn được?” Kim Thế Di không trả lời mà rút cây trâm bạc của Lịch Thắng Nam, cầm đuôi con cá đâm vào rồi rút ra, cây ngân trâm không đổi sắc. Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Người thử cái gì? Chả lẽ cá dưới biển cũng bị bỏ độc?”

Kim Thế Di yên lòng, thầm nhủ: “Chắc lẽ nước dãi của rắn trong thạch động đã bị dung nham nung khô, không thể chảy ra biển được”. Chàng thấy tai họa của núi lửa không thảm khốc như sư phụ tưởng tượng thì trong bụng bớt lo nên cũng cầm con cá lên xé mà ăn.

Kim Thế Di cầm la bàn nhắm phương hướng rồi trao cho Mạnh Thần Thông nói: “Cứ lái thuyền theo phương hướng trên la bàn chỉ, nếu không gặp sóng gió thì khoảng hai mươi ngày sau sẽ đến nơi. Thôi được, Lịch cô nương đã mệt mỏi, tôi và cô ta phải đi nghỉ ngơi. Đêm nay làm phiền người hãy giữ bánh lái, nếu gặp nguy hiểm không thể ứng phó nổi thì cứ kêu ta”. Mạnh Thần Thông thầm nhủ: “Còn hai người thì lại hưởng phúc”. Nhưng y phải dựa vào Kim Thế Di, chỉ đành nghe chàng sai khiến.

Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam bước vào khoang sau, ở đây có một miếng ván ngăn với khoang trước, Lịch Thắng Nam lại đẩy thêm vài bao gạo chặn miếng ván lại. Kim Thế Di cười: “Cô sợ nửa đêm bọn chúng vào đây hãm hại hay sao? Trước khi tôi chưa đưa bọn chúng về đất liền, chắc là bọn chúng không dám”. Lịch Thắng Nam nói: “Tôi cũng nghĩ bọn chúng không dám, nhưng ở cùng với bọn ma đầu thì phải cẩn thận”. Cũng chính vì lẽ này mà Kim Thế Di phải ở cùng với Lịch Thắng Nam một khoang. May mà trong lúc nguy hiểm nên Lịch Thắng Nam cũng chẳng còn lòng dạ gì bốn cột Kim Thế Di, hai người đều chẳng câu nệ lễ tiết, cho nên chẳng hề cảm thấy ngượng ngùng.

Kim Thế Di nói: “Cô nương hãy ngủ trước”. Lịch Thắng Nam nói: “Tôi ngủ không được, tôi đang nghĩ...” Kim Thế Di nói: “Cô nương nghĩ gì?” Lịch Thắng Nam nói: “Nếu Cốc cô nương và Lý cô nương biết chúng ta ở cùng một chỗ thì không biết có cảm hận tôi hay không?” Kim Thế Di nói: “Cô nương chỉ biết nói càn rỡ”. Nhưng chàng lại nhớ đến Cốc Chi Hoa và Lý Tâm Mai, không biết ngày sau sẽ giải thích với họ thế nào. Lịch Thắng Nam cười nói: “Được, tôi không nhắc Cốc cô nương và Lý cô nương của huynh nữa, tôi đang nghĩ tới chuyện quan trọng”.

Kim Thế Di nói: “Giờ đây chúng ta vẫn chưa biết sống chết, còn có chuyện gì quan trọng nữa?” Lịch Thắng Nam nói: “Tôi đang nghĩ đến chuyện liên quan đến sự sống chết của chúng ta. Huynh có nghĩ cách gì thoát khỏi những tên ma

đầu này chưa?” Kim Thế Di cười khổ: “Còn có cách gì nữa. Trừ phi nhảy xuống biển”. Lịch Thắng Nam nói: “Đến hòn đảo ấy, phải chăng là còn cách?” Kim Thế Di chợt dạ, chàng khẽ hỏi: “Tại sao cô nương lại xúi tôi đưa bọn chúng đến hòn đảo ấy, nếu Mạnh Thần Thông tìm được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh thì há chẳng phải như hổ thêm cánh, ai trong thiên hạ có thể chế phục được y?” Lịch Thắng Nam nói: “Huynh lái thuyền về đất liền, bọn chúng vừa lên bờ cũng quyết không tha cho huynh, dù sao cũng chết, chi bằng đến hoang đảo ấy có lẽ sẽ còn cách khác. Nay, huynh phải giữ cho kỹ bức tranh ấy, đừng để cho bọn chúng biết”.

Kim Thế Di lục lọi trong đồng hồ xiềng linh tinh, quả nhiên bức tranh vẫn còn ở đó, chàng rất lấy làm lạ, khẽ hỏi bên tai Lịch Thắng Nam: “Bức tranh lúc nãy của cô nương...” Lịch Thắng Nam nói: “Chính là tôi đã làm giả, không ngờ hôm nay lại có ích”. Kim Thế Di càng kinh ngạc hơn, thầm nhủ: “Nàng làm giả từ lúc nào, trước khi đến đây, nàng chưa hề thấy bức tranh này?” Lịch Thắng Nam khẽ bóp tay chàng, thì thầm: “Đừng nói chuyện này nữa. Đến nơi hãy nghe lời tôi. Ô, trăng đêm nay rất đẹp”. Khi nàng nói đến câu cuối cùng thì cố ý cao giọng. Kim Thế Di rất thông minh, lập tức trả lời: “Sau khi giông bão kéo qua, sắc trời chắc chắn sẽ tốt. Có thể ngắm trăng trên biển thật là có ý nghĩa”. Bên ngoài khoang có tiếng động nhỏ. Chắc kẻ nghe lén có thể là Mạnh Thần Thông, Kim Thế Di thầm phục sự cảnh giác của Lịch Thắng Nam.

Hai người ngồi dựa lan can ngắm trăng, Lịch Thắng Nam chợt nói: “Huynh vốn muốn ra biển cùng Cốc Chi Hoa đúng không?” Kim Thế Di nói: “Những chuyện cũ này còn nhắc để làm gì?” Lịch Thắng Nam cười nói: “Huynh không cần phải giấu nữa, Cô cô nương là đệ tử của Lữ Tứ Nương, sư môn của hai người thân thiết với nhau, huynh và Cốc cô nương có thể nói môn đăng hộ đối, đáng tiếc cô ta có một người cha như thế...” nàng nói rất lớn những câu này, Kim Thế Di khổ sở kêu lên: “Cô nương đừng nói nữa. Tôi chưa chắc có thể gặp lại Cốc cô nương, nói để làm gì?” người nghe lén bên ngoài quả nhiên là Mạnh Thần Thông, y chỉ nghe đoạn sau, bất đồ giật mình thầm nhủ: “Té ra con gái của mình yêu tên tiểu tử này. Hèn gì nó cũng đến cung Thượng Thanh. Bọn chúng nói như thế, chẳng lẽ biết nó là con gái của mình?” trong lòng y đang nghi hoặc, y nào biết Lịch Thắng Nam nói những câu ấy là cho y nghe.

Kim Thế Di cũng lo lắng trong bụng, chợt cảm thấy mọi hành vi của Lịch Thắng Nam thật khiến cho người ta khó lường.

Chính là:

*Giong buồn trên biển vượt phong ba, lòng thơm khó đoán mấy ai ngờ.
Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.*

- o O o -